

Arrest

nr. 123 756 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 september 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 oktober 2013.

1.3. Op 29 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, K.J. (...), bent een ongeveer drieëntwintigjarige Afghaanse jongeman van Pashtoun-origine. Uw vader was Pashtoun en uw moeder Tadjiek. U weet niet waar u geboren bent (u twijfelt tussen het dorp Dabar gelegen in het district Charkh, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Logar en de stad Kaboel) maar u woonde sinds jongsaf op verschillende adressen in de stad Kaboel. De laatste zeven à acht maanden werkte u bij een juwelier waar u de tafel moest kuisen en een drankje voor de klanten moest voorzien.

Uw vader zijn huwelijk met uw moeder die van Tadjiekse afkomst is, viel niet in goede aarde bij zijn familie. De relatie met zijn vader en broer verzuurde waardoor hij zich genoodzaakt voelde om te verhuizen naar Kaboel. Er was wel nog af en toe contact tussen uw vader en zijn broer. Iedere twee à drie jaar kwam uw neef bijvoorbeeld een deel van de opbrengsten van de oogst van de gemeenschappelijke gronden brengen. Uw vader had zeven jaar geleden eens geprobeerd om zijn deel van de gronden op te eisen maar was van een kale reis teruggekomen. Zijn broer zei toen dat hij de gronden nooit zou opdelen.

Uw vader was ondertussen taxi-chauffeur in de stad Kaboel. Tijdens zijn werk was hij een oude kennis tegen het lijf gelopen die hem het voorstel voorschotelde om zeven à acht miljoen kaldar, ongeveer tussen de achtenveertigduizend zeshonderdvijfentwintig en de vijfenvijftigduizend euro (zie administratief dossier: toegevoegde informatie) te investeren in zijn zaak. Uw vader was dit voorstel genegen en kondigde aan de volgende dag naar zijn broer in de provincie Logar te gaan om de opdeling van de gronden te bespreken. Uw oom deelde uw vader mee dat hij over tien dagen kon terugkomen om de verdeling van de gronden te bespreken.

Uw vader ging opnieuw naar Logar maar was na twee nachten nog niet terug. De derde dag kwam uw neef, de zoon van de broer van uw vader, uw familie (u, uw moeder en uw broer en zus) ophalen met de taxi van uw vader. Hij zei dat hij jullie moest oppikken om zijn verloving te vieren die zes dagen later zou plaatsvinden. Toen jullie daar om drie uur in de middag aankwamen, was uw vader niet te bespeuren. Toen uw moeder naar hem vroeg, antwoordde de vrouw van uw oom dat uw vader en uw oom eventjes naar de gronden waren gaan kijken. Toen uw oom die avond naar huis keerde zonder uw vader zei hij dat uw vader een noodgeval had en terug naar Kaboel moest gaan. Hij zou de volgende dag opnieuw present zijn. Toen hij de volgende dag nog niet was teruggekeerd, maakte uw moeder aanstalten om naar Kaboel te gaan. De vrouw van uw oom kon uw moeder overtuigen nog eventjes te blijven aangezien het goed mogelijk was dat uw vader al in Logar was maar dat hij bezig was met de gronden te bezoeken. Die avond kwam uw vader echter ook niet opdagen. De volgende dag maakte uw moeder opnieuw aanstalten om naar Kaboel te vertrekken. Op dat moment kwam uw oom net terug. Uw oom liet uw moeder niet vertrekken en er ontstond een discussie. Uw oom deelde u mee dat hij uw vader had vermoord. Uw moeder werd geslagen en ook u kreeg rake klappen toen u wou tussenkomen. Uw moeder werd opgesloten in een kamer terwijl u door uw neef werd meegenomen naar commandant Zmaray. U werd in een kelder opgesloten waar u kogels en geweren moest schoonmaken. Na zes of zeven dagen kwam uw neef op bezoek. U weende en vroeg hem u naar uw moeder te brengen. Na acht dagen kwam hij opnieuw langs. U smeekte hem om u terug naar uw moeder te brengen. Deze keer nam hij u terug mee naar zijn huis. Daar trof u uw moeder aan in de kamer. Ze had luttelkens van geslagen te worden en zag er niet goed uit. U vertelde haar wat u had meegemaakt bij commandant Zmaray.

Uw moeder raadde u aan om weg te vluchten. Ze vreesde dat u ging vermoord worden of dat u aan de taliban zou worden gegeven. Uw moeder vertelde dat er tien- à twaalfduizend dollar en vijftigduizend afghani of ongeveer zeshonderddrieënveertig euro (zie administratief dossier: toegevoegde waarde) in de matras van uw broer lag. U kon het geld gebruiken om naar Pakistan of Iran te vluchten.

Uw oom nam u nadien iedere ochtend mee naar de moskee voor het ochtendgebed. Daarna gingen jullie terug naar huis voor ontbijt en vertrokken uw oom en neef naar buiten. Uw oom sloot de poort van het compound van buitenaf. Het was op de vierde dag dat hij u meenam naar de moskee dat u een mogelijkheid zag om te ontsnappen. U pakte een bijl, sloeg enkele gaten in de muur en slaagde erin om over de muur te klimmen.

Eénmaal aangekomen in Kaboel ging u naar de eigenaar van de kamer die uw familie huurde. U legde de situatie uit en zei dat u klacht wilde indienen bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De

eigenaar raadde u echter af dit te doen omdat het nutteloos was, omdat de autoriteiten smeergeld vroegen en uiteindelijk niets deden en omdat uw oom in taliban gebied woonde. Hij gaf u het advies de raad van uw moeder op te volgen en met het geld naar Iran te vluchten. Toevallig ging zijn neefje ook naar Iran en kon u met hem meegaan.

U nam het vliegtuig naar Herat waar u vier dagen verbleef terwijl u een paspoort liet maken met een visum voor Iran.

U ontvluchtte Afghanistan rond eind mei 2011 en kwam aan in België op 21 september 2011 waar u de volgende dag op 22 september 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u net zoals uw vader zou gedood worden door uw oom en uw neef.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Er rijzen immers ernstige twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de moord op uw vader gepleegd door uw oom. Zo is het vreemd dat als u de kans krijgt om uitgebreid uit de doeken te doen waarom u Afghanistan bent ontvlucht u de moord op uw vader niet eens vermeldt (CGVS p. 8, 9 en 10). U verklaarde dat uw oom u zei dat uw vader naar Kaboel was gegaan omwille van een noodgeval en dat toen u en uw familie aanstalten maakten om achter te reizen om te zien of uw vader het goed stelde jullie werden tegengehouden door uw oom met de boodschap dat niemand mocht vertrekken (CGVS p. 9). U verklaarde dat uw moeder daarna werd opgesloten in een kamer en u een vijftiental dagen werd ondergebracht bij commandant Zmaray (CGVS p. 9). **De eigenlijke moord op uw vader, vermeldt u niet eens.** Uit uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt nochtans dat uw oom u van de moord op uw vader op de hoogte bracht toen jullie aanstalten maakten om naar Kaboel te gaan om te controleren hoe uw vader het stelde (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Als u op het commissariaat-generaal wordt gevraagd te vertellen over het moment waarop u zich realiseerde dat er iets verkeerd was met uw vader, namelijk het moment toen uw familie aanstalten maakte om naar Kaboel te gaan om uw vader achterna te reizen en uw oom u tegenhield, verklaart u opnieuw dat uw oom jullie niet toeliet om te vertrekken waarna uw moeder werd opgesloten (CGVS p. 20). **Dus zelfs wanneer u gevraagd wordt om in detail over de gebeurtenissen te vertellen laat u na de moord op uw vader te vermelden.** Het is pas nadat u later in het gehoor gevraagd wordt hoe u te weten kwam dat uw oom uw vader had vermoord (gezien u dit tijdens uw registratie bij DVZ verklaarde) dat u eerder laconiek antwoordt dat hij u dit zelf had meegedeeld toen jullie aanstalten maakten om naar Kaboel te gaan (CGVS p. 21). **Het is vreemd dat u wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS verschillende keren de kans geboden wordt spontaan te vertellen over de gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas raken, u er die verschillende keren niet eens aan dacht om de moord op uw vader te vermelden.** Nochtans kan men gezien de door u geschetste omstandigheden verwachten dat net dit aspect van uw asielrelaas, de moord op uw vader, u enorm zou beroeren en dat u deze gebeurtenis prominent naar voor zou willen schuiven wanneer u uw problemen bespreekt. **Dat u de dood van uw vader niet bespreekt als u er de kans toe krijgt en u pas nadat het u specifiek werd gevraagd, liet weten hoe u te weten kwam dat uw vader door uw oom is vermoord, is weinig aannemelijk aangezien men van u kan verwachten dat u coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt over een essentieel feit als de moord op uw vader door uw oom.** Hierdoor kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan het feit dat uw oom uw vader vermoord zou hebben. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees ten opzichte van uw oom.

Verder zou men kunnen verwachten dat u na de lugubere bekentenis van uw oom (dat hij uw vader vermoordde) met heel wat vragen zat. Uit uw gehoor valt dit echter niet af te leiden. Zo wordt u gevraagd of uw vader was begraven waarop u antwoordt dat u het niet weet (CGVS p. 22 en 23). Als u gevraagd wordt of u het uw oom niet heeft gevraagd, antwoordt u dat u het niet vroeg omdat u de moed niet had om het te vragen (CGVS p. 23). **Dit excuus is niet afdoende.** Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw oom u samen met zijn zonen meenam naar de moskee om te bidden waarna jullie samen ontbeten (CGVS p. 10 en 15). Dit doet vermoeden dat het gedrag van uw oom niet zo onverbiddelijk was als u het CGVS wil doen geloven en dat er wel degelijk mogelijkheden waren om een vanzelfsprekende en een in de Afghaanse cultuur belangrijke vraag over een eventuele begrafenis te stellen. U had het bijvoorbeeld ook kunnen vragen aan de zoon van uw oom met wie u een veel betere relatie had (CGVS p. 15). Daarnaast weet u bijvoorbeeld ook niet wanneer uw vader werd vermoord (CGVS p. 14). **Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de moord op uw vader. Het zou immers niet meer dan normaal zijn dat een jongeman zoals u deze vragen had gesteld al was het maar om enige zekerheid te vinden over dood van uw vader.**

Ook andere verklaringen die u aflegde wijzen er op dat de zaken zich niet afspeelden zoals u voorhoudt. Eén van die excuses van uw oom om uw vaders afwezigheid te verklaren was dat uw vader terug naar Kaboel was gegaan omdat hij daar iets belangrijks te doen had (CGVS p. 9). Uw oom nam het woord 'noodgeval' in zijn mond (CGVS p. 9). Als u gevraagd wordt wat voor belangrijk ding uw vader moest doen in Kaboel, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 20). Als u gevraagd wordt of u dan de vraag niet gesteld heeft aan uw oom wat uw vader moest doen, antwoordt u dat u het niet vroeg (CGVS p. 20). Als u wordt voorgehouden dat als iemand u zegt dat uw vader dringend weg moet omwille van een noodgeval men kan verwachten dat die persoon informeert naar wat er aan de hand is, reageert u plots dat u het hem wel vroeg maar dat uw oom u vertelde dat hij het ook niet wist (CGVS p. 20). Ofwel heeft u het hem gevraagd, ofwel heeft u het hem niet gevraagd. **Het feit dat u zich hierover tegenspreekt, ondermijnt opnieuw uw geloofwaardigheid aangezien men kan verwachten dat men bewust naar meer informatie vraagt als men verteld wordt dat zijn vader dringend weg moet voor een noodgeval.**

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u, tijdens die drie dagen dat u door uw oom werd voorgelogen dat uw vader nog leefde, het huis niet mocht buitenkomen. U verklaarde hierover dat jullie vrij mochten rond bewegen in het compound maar dat jullie niet naar buiten mochten gaan (CGVS p. 15). **Aangezien u er op dat moment nog vanuit ging dat uw oom de waarheid sprak en uw vader nog leefde, kan men zich de vraag stellen waarom u en uw moeder niet naar buiten zouden mogen gaan. Op dat moment was er immers geen reden om jullie opgesloten te houden.** Hierover verklaart u dat uw oom u niet naar buiten liet gaan omdat u een mooie jongen was en bijgevolg gevaar liep om ontvoerd te worden (CGVS p. 15). Gezien u op dat moment reeds een volwassen jongeman was komt het weinig overtuigend over dat u dit als excuus aanhaalt. **Het klinkt dan ook weinig geloofwaardig dat u zich zonder veel vragen te stellen en nog voor u op de hoogte bent van uw vaders dood drie dagen lang een soort detentie zou opleggen in het huis van uw oom uit vrees ontvoerd te worden door de taliban omdat u een mooie jongen bent.**

U kan ook geen duidelijkheid verschaffen over de manier waarop u en uw familie werden 'opgesloten' nadat jullie op de hoogte werden gebracht van de moord op uw vader. Zo verklaart u dat toen u naar commandant Zmaray werd gestuurd, uw moeder werd opgesloten in een kamer (CGVS p. 9) waar ze niet buiten mocht (CGVS p. 20). Toen u terugkwam van commandant Zmaray werd tegen u gezegd dat ze nog steeds in die kamer zat (CGVS p. 10). U verklaarde ook dat de vrouw van uw oom u 's nachts eten bracht (CGVS p. 10) en ditmaal gebruikt u zelf het woord detentie als beschrijving voor uw verblijf bij uw oom (CGVS p. 14). Al deze verklaringen wijzen erop dat u daadwerkelijk opgesloten zat. Even later in het gehoor geeft u echter te kennen dat u vrij kon bewegen in de compound maar dat u geen kans kreeg om met de dorpelingen te praten (CGVS p.15). Als u gevraagd wordt hoe het komt dat u niet met de dorpelingen kon praten, antwoordt u dat uw oom de poort sloot als hij het huis verliet (CGVS p. 15). Als u gevraagd wordt waarom hij de poort sloot, antwoordt u dat u het niet weet en dat u pas besepte dat hij de poort sloot toen u vluchtte (CGVS p. 15). **Dit is een zeer vreemde situatie die de geloofwaardigheid van uw 'detentie' in ernstige mate ondermijnt.** U beweert namelijk opgesloten te zijn geweest bij uw oom terwijl u eigenlijk pas beseft dat u opgesloten bent de dag dat u wil ontsnappen (CGVS p. 15). Nadat u was teruggebracht van commandant Zmaray was u naar eigen zeggen dus vier dagen opgesloten bij uw oom (CGVS p. 10), die net uw vader om het leven had gebracht, zonder dat u zou geprobeerd hebben het compound te verlaten via de poort. U kon immers vrij bewegen in de compound terwijl uw oom en uw neef na het ontbijt het huis verlieten (CGVS p. 10). **Men zou dan ook kunnen verwachten dat u al eerder dan die**

vierde dag van het huis had weg gewild en dat u bijgevolg eerder had kunnen ervaren dat de poort gesloten is dan op het moment dat u vlucht. Zeker als men weet dat u er van uitging dat u ging vermoord worden of dat ze u met de taliban zouden meegeven (CGVS p. 10). **Het feit dat u pas op de vierde dag van uw opsluiting (CGVS p. 10) merkt dat de poort naar de buitenwereld gesloten is terwijl u ervan uitging dat uw verblijf daar u uw leven kon kosten, is weinig geloofwaardig.** Bovendien blijkt even verder in het gehoor dat u wel kon spreken met de dorpelingen (CGVS p. 16) wat in tegenstrijd is met u eerdere verklaring dat u hier de kans niet toe kreeg (CGVS p. 15).

Vervolgens vertoont u een zodanig gebrek aan betrokkenheid bij het lot van uw familie die na uw ontsnapping nog steeds opgesloten zat bij uw oom dat uw verklaringen omtrent de detentie van uw familie ongeloofwaardig worden. U was immers getuige geweest van het feit dat uw moeder door uw oom geslagen werd toen ze aanstalten maakte om naar Kaboel te vertrekken (CGVS p. 9). Toen u terug kwam, nadat u bij commandant Zmaray had verbleven, had uw moeder littekens op haar lichaam omdat ze werd geslagen en zag ze er niet goed uit (CGVS p. 10). Na uw ontsnapping ging u dan ook naar Kaboel met de intentie om klacht in te dienen bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS p. 11). De eigenaar van de kamer die uw familie huurde in Kaboel en waar u naartoe was gevlucht, overtuigde u echter dat dit nutteloos zou zijn en raadde u aan om te vertrekken naar het buitenland (CGVS p. 11). Als dieper wordt ingegaan op de redenen waarom een klacht nutteloos zou zijn, verklaart u dat de autoriteiten smeergeld aannemen en dan niets doen en dat de taliban het gebied waar uw oom woont onder controle heeft (CGVS p. 17). **Dit zijn beide obstakels die de opvolging van deze klacht moeilijker maar zeker niet onmogelijk maken. Uw excuus dat ze smeergeld zouden aanvaarden en daarna niets doen, is speculatief. Men kan toch moeilijk beweren te anticiperen op het feit dat er smeergeld gevraagd zou worden of dat de autoriteiten niets zullen doen om geen klacht in te dienen als men weet dat uw familie in zo'n precaire situatie vastgehouden wordt.** Ook het feit dat de regio onder controle zou staan van de taliban zou in principe de autoriteiten of de ouderen van de regio niet mogen weerhouden om een oplossing te zoeken. In elk geval is het niet zo dat een taliban-aanwezigheid in een bepaalde regio het onmogelijk maakt om een oplossing te zoeken. **Het vreemde is dat u zelf overtuigd bent om klacht in te dienen maar zich door deze twee elementen, die duidelijk voor discussie vatbaar zijn, laat ompraten om het niet te doen.** Bovendien had u heel wat cash liggen (CGVS p. 10) en kon u eventueel wat smeergeld betalen of zelf een oplossing zoeken voor uw familie. **Het feit dat u, als volwassen man, absoluut niets onderneemt en zelfs niet polst wat de mogelijkheden zouden kunnen zijn om uw familie te helpen terwijl u zichzelf in veiligheid brengt door naar het buitenland te gaan is zo weinig aannemelijk dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het feit dat uw familie zich in een precaire situatie zou bevinden.**

Ten slotte moet ook een kanttekening geplaatst worden bij de manier waarop u Afghanistan verliet. U verklaarde dat u één dag in Kaboel verbleef waarna u het vliegtuig nam naar Herat waar u vier dagen verbleef terwijl er een paspoort met visum voor Iran voor u werd gemaakt (CGVS p. 11). **Aangezien uw paspoort nog moest worden gemaakt (CGVS p. 11) en uw taskara bij S. (...), de eigenaar van de juwelenwinkel waar u werkte (CGVS p. 3), lag (CGVS p. 7), die hem later vanuit Afghanistan naar België stuurde (zie administratief dossier: enveloppe en CGVS p. 7), kan men zich de vraag stellen hoe u op het vliegtuig geraakt bent.** U had immers geen enkel identiteitsbewijs. Als u gevraagd wordt hoe u uw identiteit bewezen hebt op de luchthaven, antwoordt u dat u dat niet werd gevraagd, dat u gefouilleerd werd en dat het ticket geregeld werd door de smokkelaar (CGVS p. 12). **U zou dus geen enkel bewijs van identiteit hebben moeten tonen om op het vliegtuig te geraken. Dit is in deze tijden, en zeker in een aanslaggevoelig land als Afghanistan weinig geloofwaardig.**

De vaststelling dat de moord op uw vader gepleegd door uw oom en de detentie van u en uw familie in het huis van uw oom weinig geloofwaardig zijn, samen met de vaststelling dat u een ernstig gebrek aan betrokkenheid met het welzijn van uw familie vertoont en uw verklaringen omtrent uw vlucht in perspectief moeten geplaatst worden, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. De enveloppe waarin de taskara werd gestuurd is irrelevant ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per

maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 48/3, 48/7, 48/5, §3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. Verzoeker meent in een eerste onderdeel dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit komt dat zijn verklaringen omtrent de moord op zijn vader niet geloofwaardig zijn, terwijl hij zowel tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) als bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) omtrent de moord alsook de aanloop daartoe omstandige verklaringen heeft afgelegd, dat de verwerende partij eerder lijkt te struikelen over het feit dat hij pas later in zijn gehoor melding maakte van de moord op zijn vader, dat de verwerende partij de zaken verkeerd inschat en dat hij juist uit de doeken wil doen dat hij ook in het verloop van de gebeurtenissen pas op een relatief laat tijdstip moest vernemen en begrijpen dat zijn vader effectief vermoord was door diens broer. Verzoeker vervolgt dat hij de moord op zijn vader louter op een 'laconieke wijze' ten berde bracht tijdens gehoor enkel berust op een louter subjectieve appreciatie van de verwerende partij, dat die uiteraard niet als basis mag dienen voor een beslissing op grond waarvan een asielrelaas ongeloofwaardig dient te worden bestempeld, dat hij inderdaad over de omstandigheden omtrent de (moord) van zijn vader begint te praten als hij daarover door de 'protection officer' wordt ondervraagd, dat het feit dat hij niet weet dat zijn vader begraven is en hij de moed niet had dit aan zijn oom te vragen ook niets hoeft af te doen aan zijn geloofwaardigheid omtrent de moord op zijn vader. Hij meent dat het ten slotte goed mogelijk is dat er tussen vader en oom een conflict was ontstaan omtrent een stuk grond en de opbrengsten daarvan en dat zijn oom dit geschil in zijn voordeel heeft kunnen beslechten met hulp en tussenkomst van de lokale taliban leiders, zoals hij tijdens zijn gehoor heeft pogen aan te geven, waarna hij verwijst naar p. 68 en verder van de UNHCR richtlijnen van 6 augustus

2013, dat de tussenkomst van commandant Zmaray hier van belang zou kunnen geweest zijn en het belang ervan in de bestreden beslissing onderbelicht is gebleven.

2.1.2. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent de periode dat hij en zijn moeder werden vastgehouden op de compound van zijn oom, terwijl hij omtrent dit punt plausibele en aannemelijke verklaringen heeft pogen af te leggen, dat de verwerende partij de zaken verkeerd inschat als ze stelt dat hij stelde opgesloten te zijn geweest bij en door zijn oom die net zijn vader om het leven bleek te hebben gebracht en hij pas beseftte dat hij opgesloten was op de dag dat hij poogde te ontsnappen uit de compound, dat het inderdaad zo is dat zijn oom pas besloot verzoeker en zijn moeder op te sluiten op zijn compound nadat hij hem had ingelicht over de moord op zijn vader, dat het dus inderdaad aannemelijk is dat hij pas poogde te ontsnappen nadat hij had vernomen dat zijn vader vermoord was omdat hij op dat moment ook vreesde voor zijn leven en dat van zijn moeder, dat hij dus niet eerder poogde of hoefde te ontsnappen uit de compound van zijn oom omdat hem toen door de oom nog geruststellende berichten over zijn vader werden voorgespiegeld en er dus geen reden was tot ontsnappen, dat de oom waarschijnlijk enige dagen heeft willen wachten met het brengen van het nieuws over de moord op zijn broer om zo nog wat tijd te winnen om zijn zaakjes ongestoord te regelen, dat aldus blijkt dat de verwerende partij ten onrechte van mening is dat hij omtrent een essentieel onderdeel van zijn asielaanspraak niet geloofwaardig kan worden geacht, dat minstens dit onderdeel verder dient te worden uitgespit en het dossier dient teruggestuurd te worden naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.1.3. Verder merkt verzoeker in een derde onderdeel op dat het CGVS een verkeerde of minstens onvolledige invulling maakt van het intern vluchtalternatief, waarna hij desbetreffend een uiteenzetting heeft.

Verzoeker geeft aan dat hij niet over inkomsten beschikt en er verder weinig kans bestaat dat hij toegang heeft tot een vast beroep op korte termijn na zijn lang verblijf in het buitenland, dat uit zijn verhaal men niet kan besluiten dat hij over een vaste verblijfplaats beschikt, dat er omstandigheden zijn die erop wijzen dat hij geen sterk familiaal netwerk heeft in Kabul en geen effectieve middelen geniet om een redelijk vluchtalternatief in Kabul op te bouwen.

Verzoeker vervolgt met een uiteenzetting betreffende het intern vestigingsalternatief, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en rapporten van het UNHCR.

Verzoeker vervolgt dat de humanitaire situatie voor een groot deel van de bevolking in Afghanistan momenteel kritiek is, dat hoewel een familiaal netwerk een middel van bijstand kan vormen, het UNHCR stelt dat een dergelijk netwerk in veel gevallen uitgeput is, dat uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in de één of andere stad van het land niet kan worden afgeleid dat er steun aanwezig is, waarna hij verwijst naar de UNHCR richtlijnen van 6 augustus 2013 en meent dat een dergelijke conclusie overeen lijkt te stemmen met de beschrijving van de humanitaire crisis in het laatste UNOCHA-rapport, waarna hij citeert uit laatstgenoemd rapport. Vervolgens wijst verzoeker er op dat het UNHCR de nadruk legt op de bijzondere kwetsbaarheid van IDP's gekoppeld aan het feit dat veel 'terugkeerders' in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terecht komen, waarna hij citeert uit de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 en stelt dat de moeilijkheden ondervonden door de Afghaanse terugkeerders tot gevolg heeft dat UNHCR een groot deel van hen als 'people of concern' beschouwd met als gevolg dat de vrijwilligheid en de duurzaamheid van terugkeer twijfelachtig lijkt, dat tevens dient te worden opgemerkt dat Afghaanse terugkeerders een uitzondering vormen binnen het werk van UNHCR, waarna hij citeert uit een rapport van het UNHCR van 9 juni 2013 en stelt dat verder de ganse problematiek van de 'terugkeerders' en 'ontheemden' moet bekeken worden rekening houdend met de ontwikkeling in de steden en de alsmaar groeiende arme bevolking in informele wijken van deze steden, waarbij hij citeert uit een tekst van Nassim Majidi van 25 januari 2011 en meent dat de geschetste context aantoont dat bij het vaststellen van een intern vluchtalternatief een grote voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd, waarna hij verder ingaat op het aspect 'redelijkheid' en andere aspecten bij het vaststellen van een intern vestigingsalternatief, onder verwijzing naar de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013.

Voorts wijst verzoeker er op dat door de hervestiging in de grote steden de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en er bijgevolg humanitaire noodtoestanden ontstaan, waarbij hij citeert uit een tekst van Nassim Majidi en vervolgt dat de steeds groter wordende toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten in die steden de druk opvoert en conflicten teweegbrengt, dat deze druk wordt vastgesteld door verschillende bronnen voor wat betreft Kabul,

waarna hij verwijst naar en citeert uit een rapport van Nick Miszak en Alessandro Monsutti en uit een rapport van het UNHCR van 6 augustus 2013. Verzoeker duidt er op dat er enerzijds een kleine minderheid van rijken bestaat die toegang hebben tot dure woningen en anderzijds er de rest van de bevolking is die moet terugvallen op informele wijken, dat het uiterst belangrijk is bij het vaststellen van een intern vestigingsalternatief de werkelijke leefomstandigheden van de stedelijke bevolking in rekening te brengen om na te gaan of zij in de praktijk nog steun kunnen bieden aan familieleden, dat de mogelijkheid om een inkomen te vergaren beperkt is en de werkgelegenheid laag is in Afghanistan, dat de beperkte mogelijkheden voor het vinden van een voltijdse job op de Afghaanse arbeidsmarkt een oorzaak kan worden voor nieuwe verplaatsingen na terugkeer, waarna hij verwijst naar een rapport van ILO van 20 mei 2013. Vervolgens wijst verzoeker er op dat binnen de Afghaanse context een sociaal netwerk belangrijk is om aan werk te geraken, dat de meerderheid van de terugkeerders problemen ondervindt om een nieuw leven in Afghanistan op te starten, dat jongeren opgeleid in Europa zich meestal in een nadelige situatie bevinden bij het vinden van werk, dat dit werd vastgesteld in verschillende studies, dat in tegenstelling tot de veronderstelling dat hun opleiding in Europa een voordeel is bij het vinden van werk, helaas vaak moet blijken dat deze jongeren dikwijls onangepast zijn, dat de moeilijkheden aan de dag werden gelegd in een studie van het HCR, dat diezelfde studie stelt dat dergelijke jongeren moeten vechten om niet in absolute armoede te vervallen, waarna hij citeert uit de desbetreffende studie.

Verder meent verzoeker dat de huidige transitie, of eerder sprong in het onbekende, de geldinstroom naar Afghanistan zwaar zal beperken met alle gevolgen van dien op de werkgelegenheid in Afghanistan, waarna hij verwijst naar en citeert uit een tekst van Florian P. Kühn. Verzoeker benadrukt dat bij de interpretatie van het begrip redelijkheid rekening moet worden gehouden met een zekere duurzaamheid en dat de grote onzekerheid over de nabije toekomst in Afghanistan geen ruimte biedt voor het bepalen van een duidelijk intern vluchtalternatief in zijn geval, waarna hij opnieuw citeert uit de UNHCR richtlijnen van 6 augustus 2013 en stelt dat de verwerende partij met geen enkele van de voornoemde overwegingen heeft willen rekening houden, laat staan deze heeft ontkracht in de bestreden beslissing terwijl de aangereikte beschouwingen en bronnen toch komen van belangrijke actoren op het veld, dat de verwerende partij zich eerder lijkt te willen beperken tot het opstellen van algemene, stereotype, onvolledige en achterhaalde bevindingen die weinig blijkt geven van een grondig analyse en toepassing van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief en zij hierbij niet voldoende rekening heeft gehouden met de algemene omstandigheden in een bepaald deel van het land noch met zijn persoonlijke omstandigheden, zoals een dergelijke toets wordt vooropgesteld door artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. In een vierde onderdeel (derde onderdeel genaamd in het verzoekschrift) meent verzoeker dat door een gedwongen terugkeer naar zijn land van oorsprong, hij het slachtoffer dreigt te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM en tevens dat het beginsel van 'non-refoulement' niet zal worden gerespecteerd, dat hij duidelijk heeft willen aangeven dat hij zal belanden in een onmenselijke situatie bij een eventuele terugkeer naar Kabul, er een groot risico bestaat tot ontheemding en dat hij een IDP zal worden met alle gevolgen van dien, waarbij hij verwijst naar wat uiteengezet werd in het tweede onderdeel van het middel.

2.1.5. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te sturen naar de verwerende partij voor verder onderzoek, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Aan de verweernota voegt de verwerende partij de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan. Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 toe.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissing opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus terecht motiveerde: *“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.***

Er rijzen immers ernstige twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de moord op uw vader gepleegd door uw oom. Zo is het vreemd dat als u de kans krijgt om uitgebreid uit de doeken te doen waarom u Afghanistan bent ontvlucht u de moord op uw vader niet eens vermeldt (CGVS p. 8, 9 en 10). U verklaarde dat uw oom u zei dat uw vader naar Kaboel was gegaan omwille van een noodgeval en dat toen u en uw familie aanstalten maakten om achter te reizen om te zien of uw vader het goed stelde jullie werden tegengehouden door uw oom met de boodschap dat niemand mocht vertrekken (CGVS p. 9). U verklaarde dat uw moeder daarna werd

opgesloten in een kamer en u een vijftiental dagen werd ondergebracht bij commandant Zmaray (CGVS p. 9). **De eigenlijke moord op uw vader, vermeldt u niet eens.** Uit uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt nochtans dat uw oom u van de moord op uw vader op de hoogte bracht toen jullie aanstalten maakten om naar Kaboel te gaan om te controleren hoe uw vader het stelde (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Als u op het commissariaat-generaal wordt gevraagd te vertellen over het moment waarop u zich realiseerde dat er iets verkeerd was met uw vader, namelijk het moment toen uw familie aanstalten maakte om naar Kaboel te gaan om uw vader achterna te reizen en uw oom u tegenhield, verklaart u opnieuw dat uw oom jullie niet toeliet om te vertrekken waarna uw moeder werd opgesloten (CGVS p. 20). **Dus zelfs wanneer u gevraagd wordt om in detail over de gebeurtenissen te vertellen laat u na de moord op uw vader te vermelden.** Het is pas nadat u later in het gehoor gevraagd wordt hoe u te weten kwam dat uw oom uw vader had vermoord (gezien u dit tijdens uw registratie bij DVZ verklaarde) dat u (...) antwoordt dat hij u dit zelf had meegedeeld toen jullie aanstalten maakten om naar Kaboel te gaan (CGVS p. 21). **Het is vreemd dat u wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS verschillende keren de kans geboden wordt spontaan te vertellen over de gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas raken, u er die verschillende keren niet eens aan dacht om de moord op uw vader te vermelden .** Nochtans kan men gezien de door u geschetste omstandigheden verwachten dat net dit aspect van uw asielrelaas, de moord op uw vader, u enorm zou beroeren en dat u deze gebeurtenis prominent naar voor zou willen schuiven wanneer u uw problemen bespreekt. **Dat u de dood van uw vader niet bespreekt als u er de kans toe krijgt en u pas nadat het u specifiek werd gevraagd, liet weten hoe u te weten kwam dat uw vader door uw oom is vermoord, is weinig aannemelijk aangezien men van u kan verwachten dat u coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt over een essentieel feit als de moord op uw vader door uw oom.** Hierdoor kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan het feit dat uw oom uw vader vermoord zou hebben. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees ten opzichte van uw oom.

Verder zou men kunnen verwachten dat u na de lugubere bekentenis van uw oom (dat hij uw vader vermoordde) met heel wat vragen zat. Uit uw gehoor valt dit echter niet af te leiden. Zo wordt u gevraagd of uw vader was begraven waarop u antwoordt dat u het niet weet (CGVS p. 22 en 23). Als u gevraagd wordt of u het uw oom niet heeft gevraagd, antwoordt u dat u het niet vroeg omdat u de moed niet had om het te vragen (CGVS p. 23). **Dit excuus is niet afdoende.** Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw oom u samen met zijn zonen meenam naar de moskee om te bidden waarna jullie samen ontbeten (CGVS p. 10 en 15). Dit doet vermoeden dat het gedrag van uw oom niet zo onverbiddelijk was als u het CGVS wil doen geloven en dat er wel degelijk mogelijkheden waren om een vanzelfsprekende en een in de Afghaanse cultuur belangrijke vraag over een eventuele begrafenis te stellen. U had het bijvoorbeeld ook kunnen vragen aan de zoon van uw oom met wie u een veel betere relatie had (CGVS p. 15). Daarnaast weet u bijvoorbeeld ook niet wanneer uw vader werd vermoord (CGVS p. 14). **Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de moord op uw vader. Het zou immers niet meer dan normaal zijn dat een jongeman zoals u deze vragen had gesteld al was het maar om enige zekerheid te vinden over dood van uw vader.**

Ook andere verklaringen die u aflegde wijzen er op dat de zaken zich niet afspeelden zoals u voorhoudt. Eén van die excuses van uw oom om uw vaders afwezigheid te verklaren was dat uw vader terug naar Kaboel was gegaan omdat hij daar iets belangrijks te doen had (CGVS p. 9). Uw oom nam het woord 'noodgeval' in zijn mond (CGVS p. 9). Als u gevraagd wordt wat voor belangrijk ding uw vader moest doen in Kaboel, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 20). Als u gevraagd wordt of u dan de vraag niet gesteld heeft aan uw oom wat uw vader moest doen, antwoordt u dat u het niet vroeg (CGVS p. 20). Als u wordt voorgehouden dat als iemand u zegt dat uw vader dringend weg moet omwille van een noodgeval men kan verwachten dat die persoon informeert naar wat er aan de hand is, reageert u plots dat u het hem wel vroeg maar dat uw oom u vertelde dat hij het ook niet wist (CGVS p. 20). Ofwel heeft u het hem gevraagd, ofwel heeft u het hem niet gevraagd. **Het feit dat u zich hierover tegenspreekt, ondermijnt opnieuw uw geloofwaardigheid aangezien men kan verwachten dat men bewust naar meer informatie vraagt als men verteld wordt dat zijn vader dringend weg moet voor een noodgeval.**

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u, tijdens die drie dagen dat u door uw oom werd voorgelogen dat uw vader nog leefde, het huis niet mocht buitenkomen. U verklaarde hierover dat jullie vrij mochten rond bewegen in het compound maar dat jullie niet naar buiten mochten gaan (CGVS p. 15). **Aangezien u er op dat moment nog vanuit ging dat uw oom de waarheid sprak en uw vader nog leefde, kan men zich de vraag stellen waarom u en uw moeder niet naar buiten zouden mogen gaan. Op dat moment was er immers geen reden om jullie opgesloten te houden.** Hierover verklaart u dat uw oom u niet naar buiten liet gaan omdat u een mooie jongen was en bijgevolg gevaar liep om ontvoerd te worden (CGVS p. 15). Gezien u op dat moment reeds een volwassen jongeman was komt het weinig overtuigend over dat u dit als excuus aanhaalt. **Het klinkt dan ook weinig geloofwaardig**

dat u zich zonder veel vragen te stellen en nog voor u op de hoogte bent van uw vaders dood drie dagen lang een soort detentie zou opleggen in het huis van uw oom uit vrees ontvoerd te worden door de taliban omdat u een mooie jongen bent.

U kan ook geen duidelijkheid verschaffen over de manier waarop u en uw familie werden 'opgesloten' nadat jullie op de hoogte werden gebracht van de moord op uw vader. Zo verklaart u dat toen u naar commandant Zmaray werd gestuurd, uw moeder werd opgesloten in een kamer (CGVS p. 9) waar ze niet buiten mocht (CGVS p. 20). Toen u terugkwam van commandant Zmaray werd tegen u gezegd dat ze nog steeds in die kamer zat (CGVS p. 10). U verklaarde ook dat de vrouw van uw oom u 's nachts eten bracht (CGVS p. 10) en ditmaal gebruikt u zelf het woord detentie als beschrijving voor uw verblijf bij uw oom (CGVS p. 14). Al deze verklaringen wijzen erop dat u daadwerkelijk opgesloten zat. Even later in het gehoor geeft u echter te kennen dat u vrij kon bewegen in de compound maar dat u geen kans kreeg om met de dorpelingen te praten (CGVS p.15). Als u gevraagd wordt hoe het komt dat u niet met de dorpelingen kon praten, antwoordt u dat uw oom de poort sloot als hij het huis verliet (CGVS p. 15). Als u gevraagd wordt waarom hij de poort sloot, antwoordt u dat u het niet weet en dat u pas beseftte dat hij de poort sloot toen u vluchtte (CGVS p. 15). **Dit is een zeer vreemde situatie die de geloofwaardigheid van uw 'detentie' in ernstige mate ondermijnt.** U beweert namelijk opgesloten te zijn geweest bij uw oom terwijl u eigenlijk pas beseft dat u opgesloten bent de dag dat u wil ontsnappen (CGVS p. 15). Nadat u was teruggebracht van commandant Zmaray was u naar eigen zeggen dus vier dagen opgesloten bij uw oom (CGVS p. 10), die net uw vader om het leven had gebracht, zonder dat u zou geprobeerd hebben het compound te verlaten via de poort. U kon immers vrij bewegen in de compound terwijl uw oom en uw neef na het ontbijt het huis verlieten (CGVS p. 10). **Men zou dan ook kunnen verwachten dat u al eerder dan die vierde dag van het huis had weg gewild en dat u bijgevolg eerder had kunnen ervaren dat de poort gesloten is dan op het moment dat u vlucht.** Zeker als men weet dat u er van uitging dat u ging vermoord worden of dat ze u met de taliban zouden meegeven (CGVS p. 10). **Het feit dat u pas op de vierde dag van uw opsluiting (CGVS p. 10) merkt dat de poort naar de buitenwereld gesloten is terwijl u ervan uitging dat uw verblijf daar u uw leven kon kosten, is weinig geloofwaardig.** Bovendien blijkt even verder in het gehoor dat u wel kon spreken met de dorpelingen (CGVS p. 16) wat in tegenstrijd is met u eerdere verklaring dat u hier de kans niet toe kreeg (CGVS p. 15).

Vervolgens vertoont u een zodanig gebrek aan betrokkenheid bij het lot van uw familie die na uw ontsnapping nog steeds opgesloten zat bij uw oom dat uw verklaringen omtrent de detentie van uw familie ongeloofwaardig worden. U was immers getuige geweest van het feit dat uw moeder door uw oom geslagen werd toen ze aanstalten maakte om naar Kaboel te vertrekken (CGVS p. 9). Toen u terug kwam, nadat u bij commandant Zmaray had verbleven, had uw moeder littekens op haar lichaam omdat ze werd geslagen en zag ze er niet goed uit (CGVS p. 10). Na uw ontsnapping ging u dan ook naar Kaboel met de intentie om klacht in te dienen bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS p. 11). De eigenaar van de kamer die uw familie huurde in Kaboel en waar u naartoe was gevlucht, overtuigde u echter dat dit nutteloos zou zijn en raadde u aan om te vertrekken naar het buitenland (CGVS p. 11). Als dieper wordt ingegaan op de redenen waarom een klacht nutteloos zou zijn, verklaart u dat de autoriteiten smeergeld aannemen en dan niets doen en dat de taliban het gebied waar uw oom woont onder controle heeft (CGVS p. 17). **Dit zijn beide obstakels die de opvolging van deze klacht moeilijker maar zeker niet onmogelijk maken. Uw excuus dat ze smeergeld zouden aanvaarden en daarna niets doen, is speculatief. Men kan toch moeilijk beweren te anticiperen op het feit dat er smeergeld gevraagd zou worden of dat de autoriteiten niets zullen doen om geen klacht in te dienen als men weet dat uw familie in zo'n precaire situatie vastgehouden wordt.** Ook het feit dat de regio onder controle zou staan van de taliban zou in principe de autoriteiten of de ouderen van de regio niet mogen weerhouden om een oplossing te zoeken. In elk geval is het niet zo dat een taliban-aanwezigheid in een bepaalde regio het onmogelijk maakt om een oplossing te zoeken. **Het vreemde is dat u zelf overtuigd bent om klacht in te dienen maar zich door deze twee elementen, die duidelijk voor discussie vatbaar zijn, laat ompraten om het niet te doen.** Bovendien had u heel wat cash liggen (CGVS p. 10) en kon u eventueel wat smeergeld betalen of zelf een oplossing zoeken voor uw familie. **Het feit dat u, als volwassen man, absoluut niets onderneemt en zelfs niet polst wat de mogelijkheden zouden kunnen zijn om uw familie te helpen terwijl u zichzelf in veiligheid brengt door naar het buitenland te gaan is zo weinig aannemelijk dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het feit dat uw familie zich in een precaire situatie zou bevinden.**

Ten slotte moet ook een kanttekening geplaatst worden bij de manier waarop u Afghanistan verliet. U verklaarde dat u één dag in Kaboel verbleef waarna u het vliegtuig nam naar Herat waar u vier dagen verbleef terwijl er een paspoort met visum voor Iran voor u werd gemaakt (CGVS p. 11). **Aangezien uw paspoort nog moest worden gemaakt (CGVS p. 11) en uw taskara bij S. (...), de eigenaar van de juwelenwinkel waar u werkte (CGVS p. 3), lag (CGVS p. 7), die hem**

later vanuit Afghanistan naar België stuurde (zie administratief dossier: enveloppe en CGVS p. 7), kan men zich de vraag stellen hoe u op het vliegtuig geraakt bent. U had immers geen enkel identiteitsbewijs. Als u gevraagd wordt hoe u uw identiteit bewezen hebt op de luchthaven, antwoordt u dat u dat niet werd gevraagd, dat u gefouilleerd werd en dat het ticket geregeld werd door de smokkelaar (CGVS p. 12). U zou dus geen enkel bewijs van identiteit hebben moeten tonen om op het vliegtuig te geraken. Dit is in deze tijden, en zeker in een aanslaggevoelig land als Afghanistan weinig geloofwaardig.

De vaststelling dat de moord op uw vader gepleegd door uw oom en de detentie van u en uw familie in het huis van uw oom weinig geloofwaardig zijn, samen met de vaststelling dat u een ernstig gebrek aan betrokkenheid met het welzijn van uw familie vertoont en uw verklaringen omtrent uw vlucht in perspectief moeten geplaatst worden, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. De enveloppe waarin de taskara werd gestuurd is irrelevant ter ondersteuning van uw asielrelaas."

De verwerende partij acht het relaas van verzoeker niet geloofwaardig. Haar vaststellingen zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en vinden steun in de stukken van het dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de voorgaande weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.1. In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit komt dat zijn verklaringen omtrent de moord op zijn vader niet geloofwaardig zijn, terwijl hij zowel tijdens het gehoor op de DVZ als bij het CGVS omtrent de moord alsook de aanloop daartoe omstandige verklaringen heeft afgelegd, wijst de Raad er op dat omstandige verklaringen op zich niet volstaan als bewijs van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad herhaalt dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn, dat in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen en dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker meent dat de verwerende partij eerder lijkt te struikelen over het feit dat hij pas later in zijn gehoor melding maakte van de moord op zijn vader, dat de verwerende partij de zaken verkeerd inschat en dat hij juist uit de doeken wil doen dat hij ook in het verloop van de gebeurtenissen pas op een relatief laat tijdstip moest vernemen en begrijpen dat zijn vader effectief vermoord was door diens broer, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk aangaf dat hij op een later tijdstip dan de effectieve moord op zijn vader vernam dat zijn vader vermoord was door zijn oom, doch dat dit niet verklaart waarom verzoeker de moord op zijn vader waarvan hij kennis nam, door het bekennen van deze moord door zijn oom, op het ogenblik dat zijn moeder terug naar Kabul wou gaan, niet vermeldt in zijn omstandig relaas noch nadat hij de vraag werd gesteld 'Wanneer voelde u aan dat er iets verkeerd was met uw vader' (gehoorverslag CGVS, p. 20), zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn argumentatie en de desbetreffende motieven onverminderd overeind blijven.

De Raad merkt verder op dat de kritiek van verzoeker met betrekking tot het motief dat hij de moord op zijn vader louter op een 'laconieke wijze' ten berde bracht, namelijk dat dit motief enkel berust op een subjectieve interpretatie van de verwerende partij, gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Op grond van wat in onderhavig arrest wordt gesteld kan met recht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas besloten worden.

In zoverre verzoeker stelt dat hij inderdaad over de omstandigheden omtrent de (moord) van zijn vader begint te praten als hij daarover door de 'protection officer' wordt ondervraagd, bevestigt hij enkel in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De Raad wijst er opnieuw op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de moord op zijn vader niet aanhaalt tijdens het gehoor op het CGVS wanneer hij de kans krijgt zijn asielaanvraag op omstandige wijze uiteen te zetten, noch als antwoord op de vraag wanneer hij aanvoelde dat er iets verkeerd was met zijn vader, doch slechts wanneer hij daar specifiek wordt naar gevraagd.

Waar verzoeker van mening is dat het feit dat hij niet weet dat zijn vader begraven is en hij de moed niet had dit aan zijn oom te vragen ook niets hoeft af te doen aan zijn geloofwaardigheid omtrent de moord op zijn vader, beperkt hij zich tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van het CGVS, doch weerlegt hij desbetreffend motief niet. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

Betreffende verzoekers argumentatie dat het goed mogelijk is dat er tussen vader en oom een conflict was ontstaan omtrent een stuk grond en de opbrengsten daarvan en dat zijn oom dit geschil in zijn voordeel heeft kunnen beslechten met hulp en tussenkomst van de lokale taliban leiders, zoals hij tijdens zijn gehoor heeft pogen aan te geven, waarna hij verwijst naar p. 68 en verder van de UNHCR richtlijnen van 6 augustus 2013, dat de tussenkomst van commandant Zmaray hier van belang zou kunnen geweest zijn en het belang ervan in de bestreden beslissing onderbelicht is gebleven, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker geenszins op enig ogenblik aangaf betreffende het grondconflict tussen zijn vader en oom dat zijn oom dit mogelijks met hulp en tussenkomst van de lokale taliban leiders heeft kunnen beslechten of dat er sprake zou (kunnen) zijn van een tussenkomst van commandant Zmaray. Dergelijke *a posteriori* verklaringen die geen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en die bovendien louter gebaseerd zijn op vermoedens, zijn niet ernstig en vermogen geenszins de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verder wijst de Raad er betreffende verzoekers verwijzing naar de richtlijnen van het UNHCR betreffende grondconflicten op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

2.7.2. In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent de periode dat hij en zijn moeder werden vastgehouden op de compound van zijn oom, terwijl hij omtrent dit punt plausibele en aannemelijke verklaringen heeft pogen af te leggen, wijst de Raad er op dat verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande omstandige motivering, geenszins aannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot de periode waarin hij en zijn moeder werden vastgehouden.

Waar verzoeker meent dat de verwerende partij de zaken verkeerd inschat als ze stelt dat hij stelde opgesloten te zijn geweest bij en door zijn oom die net zijn vader om het leven bleek te hebben gebracht en hij pas beseftte dat hij opgesloten was op de dag dat hij poogde te ontsnappen uit de compound, dat het inderdaad zo is dat zijn oom pas besloot verzoeker en zijn moeder op te sluiten op zijn compound nadat hij hem had ingelicht over de moord op zijn vader, dat het dus inderdaad aannemelijk is dat hij pas poogde te ontsnappen nadat hij had vernomen dat zijn vader vermoord was omdat hij op dat moment ook vreesde voor zijn leven en dat van zijn moeder, dat hij dus niet eerder poogde of hoefde te ontsnappen uit de compound van zijn oom omdat hem toen door de oom nog geruststellende berichten over zijn vader werden voorgespiegeld en er dus geen reden was tot ontsnappen, dat de oom waarschijnlijk enige dagen heeft willen wachten met het brengen van het nieuws over de moord op zijn broer om zo nog wat tijd te winnen om zijn zaakjes ongestoord te regelen, kan verzoeker niet gevolgd worden. Immers motiveert de commissaris-generaal terecht *"Als u gevraagd wordt hoe het komt dat u niet met de dorpingen kon praten, antwoordt u dat uw oom de poort sloot als hij het huis verliet (CGVS p. 15). Als u gevraagd wordt waarom hij de poort sloot, antwoordt u dat u het niet weet en dat u pas beseftte dat hij de poort sloot toen u vluchtte (CGVS p. 15). Dit is een zeer vreemde situatie die de geloofwaardigheid van uw 'detentie' in ernstige mate ondermijnt. U beweert namelijk opgesloten te zijn geweest bij uw oom terwijl u eigenlijk pas beseft dat u opgesloten bent de dag dat u wil ontsnappen (CGVS p. 15). Nadat u was teruggebracht van commandant Zmaray was u naar eigen*

zeggen dus vier dagen opgesloten bij uw oom (CGVS p. 10), die net uw vader om het leven had gebracht, zonder dat u zou geprobeerd hebben het compound te verlaten via de poort. U kon immers vrij bewegen in de compound terwijl uw oom en uw neef na het ontbijt het huis verlieten (CGVS p. 10). Men zou dan ook kunnen verwachten dat u al eerder dan die vierde dag van het huis had weg gewild en dat u bijgevolg eerder had kunnen ervaren dat de poort gesloten is dan op het moment dat u vlucht. Zeker als men weet dat u er van uitging dat u ging vermoord worden of dat ze u met de taliban zouden meegeven (CGVS p. 10). Het feit dat u pas op de vierde dag van uw opsluiting (CGVS p. 10) merkt dat de poort naar de buitenwereld gesloten is terwijl u ervan uitging dat uw verblijf daar u uw leven kon kosten, is weinig geloofwaardig." Verzoeker is verkeerdelijk van mening dat de bovenstaande motieven betrekking hebben op de periode van verblijf/vasthouding voorafgaand aan het kennisnemen van de moord op zijn vader, zijnde na drie dagen in het huis van zijn oom te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 21). Uit bovenstaande motieven blijkt echter duidelijk dat de verwerende partij verzoekers verklaringen ongeloofwaardig bevindt met betrekking tot zijn opsluiting door zijn oom gedurende vier dagen nadat hij was teruggebracht van commandant Zmaray, aldus op een ogenblik dat verzoeker reeds kennis had van de moord op zijn vader en de doodsb bedreigingen aan zijn adres (gehoorverslag CGVS, p. 10, 21), daar hij verklaarde dat zijn oom de moord op zijn vader bekende na drie dagen in zijn huis te hebben verbleven op het ogenblik dat zijn moeder terug wou naar Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 21) alsook verklaarde dat zijn moeder aangaf dat verzoekers vader sinds drie dagen nog niet terug was, ze bezorgd was en terug naar Kabul wou, waarop zijn oom zei dat niemand kon gaan en zijn moeder sloeg en dat dan zijn moeder werd opgesloten en verzoekers oom zijn zoon vroeg verzoeker mee te nemen naar het huis van commandant Zmaray (gehoorverslag CGVS, p. 9). Aldus blijkt dat verzoeker na drie dagen kennis kreeg van de moord op zijn vader, vervolgens naar commandant Zmaray werd gestuurd en nadien, voor zijn vlucht, nog vier dagen 'opgesloten' bleef bij zijn oom. De Raad herhaalt dat de verwerende partij er dienaangaande terecht op wees dat het vreemd is dat verzoeker niet weet waarom zijn oom de poort sloot en dit pas beseftte de dag dat hij wou ontsnappen alsook dat het feit dat verzoeker pas op de vierde dag van zijn opsluiting merkt dat de poort naar de buitenwereld gesloten is terwijl hij ervan uitging dat zijn verblijf daar zijn leven kon kosten, weinig geloofwaardig is.

2.7.3. De overige motieven van de bestreden beslissing, betreffende het excuus van verzoekers oom om zijn vaders afwezigheid te verklaren, betreffende de vasthouding voorafgaand aan het kennis nemen van de moord op zijn vader, betreffende zijn betrokkenheid bij het lot van zijn familie en aangaande de manier waarop verzoeker Afghanistan verliet, die allen steun vinden in het administratief dossier worden door verzoeker ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.

2.7.4. Verzoeker slaagt er niet in de in punt 2.6 weergegeven vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten.

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.9. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verder wijst de Raad er op dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling, onder verwijzing naar rapporten van het UNHCR, UNOCHA, ILO en teksten van Nassim Majidi, Nick Mszak en Alessandro Monsutti en Florian P. Kühn, dat de humanitaire situatie voor een groot deel van de bevolking in Afghanistan momenteel kritiek is, dat uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in de één of andere stad van het land niet kan afgeleid worden dat er steun aanwezig is, dat een dergelijke conclusie overeen lijkt te stemmen met de beschrijving van de humanitaire crisis in het laatste UNOCHA-rapport, dat het UNHCR de nadruk legt op de bijzondere kwetsbaarheid van IDP's gekoppeld aan het feit dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen, dat de moeilijkheden ondervonden door de Afghaanse terugkeerders tot gevolg heeft dat UNHCR een groot deel van hen als 'people of concern' beschouwt met als gevolg dat de vrijwilligheid en duurzaamheid van hun terugkeer twijfelachtig lijkt, dat Afghaanse terugkeerders een uitzondering vormen binnen het werk van UNHCR, dat de ganse problematiek van terugkeerders en ontheemden moet bekeken worden rekening houdend met de ontwikkeling in de steden en de alsmaar groeiende arme bevolking in informele wijken van deze steden, dat door hervestiging in de grote steden de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en er bijgevolg humanitaire noodtoestanden ontstaan, dat de steeds grotere toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten, de druk opvoert en conflicten teweegbrengt, dat er een kleine minderheid bestaat van rijken die toegang heeft tot dure woningen en dat de rest van de bevolking moet terugvallen op informele wijken, dat de mogelijkheid om een inkomen te vergaren beperkt is en de werkgelegenheid erg laag is in Afghanistan, dat de beperkte mogelijkheden voor het vinden van een voltijdse job op de Afghaanse arbeidsmarkt een oorzaak kan worden voor nieuwe verplaatsingen na terugkeer, dat binnen de Afghaanse context een sociaal netwerk belangrijk is om aan werk te geraken en de meerderheid van terugkeerders problemen ondervindt om een nieuw leven in Afghanistan op te starten, dat jongeren opgeleid in Europa zich meestal in een nadelige situatie bevinden bij het vinden van werk, dat in tegenstelling tot de veronderstelling dat hun opleiding in Europa een voordeel is bij het vinden van werk, helaas moet blijken dat deze jongeren dikwijls onaangepast zijn, dat dergelijke jongeren moeten vechten om niet in absolute armoede te vervallen, dat de huidige transitie de geldinstroom naar Afghanistan zwaar zal beperken met alle gevolgen van dien op de werkgelegenheid in Afghanistan en zijn bewering dat hij zal belanden in een onmenselijke situatie bij een eventuele terugkeer naar Kabul, dat er een groot risico bestaat tot ontheemding en dat hij een IDP zal worden met alle gevolgen van dien, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De Raad stelt nogmaals vast dat verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Immers dient vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds sinds jonge leeftijd op verschillende adressen in de hoofdstad Kabul woonde met zijn gezin (verklaring DVZ, vraag 9, gehoorverslag CGVS, p. 3, 7, 10), tot zijn vertrek naar Logar met zijn gezin enkele weken voor zijn vlucht, waar de door hem voorgehouden problemen zich afspeelden en waar, volgens zijn verklaringen, zijn moeder en zijn broer en zus zich nog steeds zouden bevinden. Gezien aan verzoekers verklaringen omtrent de problemen in Logar - de moord op zijn vader en de vasthouding van verzoeker voor zijn vlucht en van zijn overige gezinsleden tot op heden - geen geloof wordt gehecht, kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring als zou hij geen familieleden meer hebben in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 6). Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde een job te hebben gehad in Kabul bij een juwelier (vragenlijst CGVS, vraag 2.10.b, gehoorverslag CGVS, p. 3, 5) en dat hij ook in België nog in contact stond met deze persoon (gehoorverslag CGVS, p. 3, 7). Verder had verzoeker volgens zijn verklaringen in Kabul ook contact met de eigenaars van hun huurwoning en kon hij op deze mensen rekenen om het geld uit het huis te halen alsook om zijn vlucht te regelen (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11). Verzoeker beschikt aldus over een familiaal en sociaal netwerk in Kabul. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekers gezin over een aanzienlijke som spaargelden beschikte bij hen thuis in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt verzoeker het dan ook niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in de door hem geschetste situatie van IDP's en terugkeerders of in een onmenselijke situatie zal terechtkomen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen

in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.11. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.12. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De commissaris-generaal oordeelt terecht dat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker moet beoordeeld worden ten aanzien van Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 5 september 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad terecht stelde dat *“Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen “open combat” gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.”*

De Raad stelt vast, op basis van de ‘COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad’ van 5 september 2013, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013, dat het geweld in Kabul-stad anno 2013 er nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul-stad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13. In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij een verkeerde of minstens onvolledige invulling maakt van het intern vluchtalternatief en de voorwaarden waaraan deze dient te voldoen ingevolge de UNHCR richtlijnen en dienaangaande een omstandige uiteenzetting geeft, kan hij dergelijke argumentatie niet dienstig voeren, daar noch de commissaris-generaal noch de Raad oordeelt dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt, doch wel dat de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden ten aanzien van verzoekers' regio van herkomst, zijnde de stad Kabul.

2.14. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.15. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 oktober 2013 de kans kreeg om zijn nieuwe elementen uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.17. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing nietig te verklaren en terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER